

มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดทางอาญา LEGAL MEASURES TO PROTECT PERSON WITH DISABILITIES FROM CRIMINAL OFFENSES

สรวิษฐ์ โคกขุนทด¹ และ สุระทิน ชัยทองคำ²

Sorawit Khokkhunthod and Surathin Chaithongkam

Article History

Received: 03-12-2023; Revised: 08-02-2024; Accepted: 16-02-2024

<https://doi.org/10.14456/issc.2024.40>

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) แก้ไขปัญหาการไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชีวิตและร่างกายในเหตุ
ฉกรรจ์ที่กระทำต่อผู้พิการ 2) แก้ไขปัญหาการไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเหตุฉกรรจ์ที่กระทำต่อผู้
พิการ 3) แก้ไขปัญหาการไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเหตุฉกรรจ์ที่กระทำต่อผู้พิการ ใช้รูปแบบการ
วิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัยพบว่า

การกระทำความผิดอาญาต่อผู้พิการ ผู้กระทำความผิดจะได้รับโทษเสมือนการกระทำความผิดต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งผู้พิการมี
โอกาสได้รับความเสียหายที่ร้ายแรงกว่าบุคคลทั่วไป และควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาเพื่อให้การกระทำความ
ผิดต่อผู้พิการเป็นเหตุให้ได้รับโทษหนักขึ้น

คำสำคัญ: ผู้พิการ; ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย; ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน; เหตุฉกรรจ์

ABSTRACT

The purposes of this study were: 1) To solve the problem of no punishment for crimes against life and body in serious incidents that cause disabled people. 2) To solve the problem of no punishment for

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
Master's degree, Faculty of Law, Sipatum University, Chonburi Campus.

E-mail: sorawitnuk61@gmail.com *Frist Author

²รองศาสตราจารย์ ดร. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
Assoc.Prof., Ph.D, Faculty of Law, Sripatum University, Chonburi Campus.

crimes involving property in serious incidents against people with disabilities. and (3) To solve the problem of no punishment for crimes involving property in serious incidents against people with disabilities. Use a qualitative research format.

The results of the research found that:

Criminal offenses against disabled people. Offenders will be punished as if they had committed an offense against the general public. Which disabled people have a greater chance of receiving serious damage than the general public. And The Criminal Code should be amended to make offenses against people with disabilities a cause for harsher punishment.

Keywords: disabled people; Offenses against life and body; Property offenses; Serious incident

1. บทนำ

เนื่องจากในปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้มีการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาต่อผู้กระทำความผิดต่อผู้พิการเป็นบทบัญญัติที่เป็นการคุ้มครองผู้พิการเป็นกรณีพิเศษใน มาตรา 84 วรรคสาม ได้บัญญัติไว้ว่า “ถ้าผู้ถูกใช้ได้กระทำความผิดนั้น ผู้ใช้ต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการ และถ้าผู้ถูกใช้เป็นบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพ ลูกจ้างหรือผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้ใช้ ผู้ที่มีฐานะยากจน หรือผู้ต้องพึ่งพาผู้ใช้เพราะเหตุป่วยเจ็บหรือไม่ว่าทางใด ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้ซึ่งกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับผู้นั้น” และมาตรา 307 ได้บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะอายุ ความป่วยเจ็บ ภัยพิบัติหรือจิตพิการ ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสียโดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” แต่ก็ยังไม่มีพระราชบัญญัติใดหรือในประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงการกระทำความผิดต่อผู้พิการ ในความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ของผู้พิการเพราะผู้พิการเป็นผู้ที่ไม่สามารถปกป้องตัวเองหรือทรัพย์สินของตัวเองได้

นอกจากนั้นแล้วบุคคลอื่นที่ให้การสนับสนุนให้การทำร้ายหรือฆ่าผู้พิการนั้นก็ถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงเช่นเดียวกับการลงมือกระทำความผิดเองเช่นกัน เพียงแต่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 86 ให้ลงโทษเพียงสองในสามของความผิดที่ได้ให้การสนับสนุนเท่านั้น

มาตรการทางกฎหมายที่จะเป็นการป้องกันการกระทำความผิดตามกฎหมายการเลือกอย่างมีเหตุผล คือ ต้องเพิ่มต้นทุนของการกระทำความผิด กล่าวคือ ต้องเพิ่มโทษสำหรับความผิดที่กระทำต่อผู้พิการเพราะเมื่อผู้กระทำความผิดซึ่งนำหน้าระหว่างผลประโยชน์ที่จะได้รับกับโทษที่ตนอาจได้รับจากการกระทำความผิด หากเห็นได้ว่าโทษมีความรุนแรงกว่าผลประโยชน์ที่จะได้ผู้กระทำความผิดอาจเลือกที่จะไม่กระทำความผิดเพราะเกรงกลัวต่อบทลงโทษตามกฎหมาย และการเพิ่มโทษ เป็นการข่มขู่ให้คนในสังคมเกรงกลัวต่อบทลงโทษจนไม่กระทำความผิด ดังนั้น การเพิ่มโทษจะช่วยป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้อีกทั้งการเพิ่มโทษถือเป็นการลงโทษที่ได้สัดส่วนต่อความจิตใจที่ชั่วร้ายมากกว่าปกติของผู้กระทำความผิดที่เลือกผู้พิการเป็นเหยื่อในการก่ออาชญากรรม

เมื่อกฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่มีบทบัญญัติคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดอาญาไว้เป็นกรณีเฉพาะ ทั้งที่อาจตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมได้มากกว่าบุคคลทั่วไป ผลกระทบที่เกิดขึ้นอาจมีความรุนแรงมากกว่าคนทั่วไปเพราะสภาพร่างกายที่อ่อนแอ ดังนั้นผู้กระทำความผิดจึงควรได้รับโทษหนักขึ้นหรือที่เรียกว่า “เหตุฉกรรจ์” เพื่อเป็นการยับยั้งและป้องปรามการเกิดอาชญากรรมต่อผู้พิการ

จากสภาพปัญหาดังกล่าวจึงนำมาสู่การศึกษาวิจัยและได้กำหนดประเด็นปัญหาออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นปัญหาที่ 1 ปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชีวิตและร่างกายในเหตุการณ์ที่กระทำต่อผู้พิการเมื่อผู้พิการไม่สามารถปกป้องตัวเองจากความรุนแรง ทารุณกรรม หรือการปล่อยปละละเลยได้ แม้ความพิการจะมีหลายประการด้วยกันไม่ว่าจะเป็นความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา และการเรียนรู้ ความพิการต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่ต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป สำหรับปัญหาการกระทำความผิดต่อผู้พิการมีปัญหาที่ต้องศึกษาวิจัย ดังนี้

1.1 ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิต

การฆ่าบุคคลทั่วไปที่ไม่ใช่บุคคลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษตามมาตรา 288 อย่างไรก็ตาม การฆ่าผู้พิการซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่รุนแรงและร้ายแรงมากกว่าการฆ่าบุคคลทั่วไปมาก แต่ประมวลกฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติถึงการฆ่าผู้พิการให้ต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 289

1.2 ปัญหาการกระทำความผิดต่อร่างกาย

การทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นความผิดตามมาตรา 295 หากเกิดอันตรายสาหัสรับผิดตาม มาตรา 297 จะเห็นได้ว่าหากมีการทำร้ายผู้พิการผู้กระทำความผิดยังคงต้องรับผิดเช่นเดียวกับการทำร้ายบุคคลทั่วไปตามมาตรา 295 หรือมาตรา 297 แล้วแต่กรณี แต่ประมวลกฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติให้การทำร้ายผู้พิการให้ต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการทำร้ายบุคคลทั่วไป

ประเด็นปัญหาที่ 2 ปัญหาการลงโทษผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการ

จากกรณีปัญหาดังกล่าวการกระทำความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการนั้นถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง เพราะผู้พิการไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ ซึ่งอาจจะทำให้ได้รับความเสียหายที่หนักกว่าบุคคลทั่วไป และการที่บุคคลอื่นได้ให้การสนับสนุนในการกระทำความผิดต่อผู้พิการในความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการนั้นการกระทำดังกล่าวถือว่ามี ความร้ายแรงเป็นอย่างยิ่ง เพราะถือว่าเป็นการให้การสนับสนุนในความผิดที่ร้ายแรงต่อผู้พิการที่ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้เป็นการซ้ำเติมผู้พิการที่ต้องทรมานจากความพิการของตนอยู่แล้วอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติการเป็นผู้สนับสนุนตามมาตรา 86 ไว้ว่า “ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิด แม้ผู้กระทำความผิดจะมีรู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นก็ตาม ผู้นั้นเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุนนั้น” จะเห็นว่าความผิดฐานผู้สนับสนุนการกระทำความผิดจะได้รับโทษเพียงสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับ ซึ่งการสนับสนุนให้ผู้กระทำความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการ ควรที่จะได้รับโทษหนักขึ้น คือ ให้รับโทษเสมือนตัวการ

ประเด็นปัญหาที่ 3 ปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเหตุการณ์ที่กระทำต่อผู้พิการ

เมื่อผู้พิการมีข้อบกพร่องในการดูแลทรัพย์สินของตนเองเนื่องจากความพิการทางด้านต่างๆของตน จึงมีโอกาสนที่ผู้กระทำความผิดจะเล็งเห็นถึงความสำเร็จในการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินต่อผู้พิการได้ง่ายกว่าที่จะกระทำต่อบุคคลทั่วไป อีกทั้งเมื่อเทียบกับโทษที่จะได้รับ ก็จะได้รับโทษเท่ากับการกระทำความผิดต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งอาจจะทำให้ผู้พิการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่ายกว่าบุคคลทั่วไป ตามทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล แต่ประมวลกฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินต่อผู้พิการให้ต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดต่อบุคคลทั่วไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา และสาเหตุในการกระทำความผิดทางอาญาต่อผู้พิการ
2. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ในการคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดอาญา
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการลงโทษผู้กระทำความผิดต่อผู้พิการของต่างประเทศและประเทศไทย
4. เพื่อเสนอแนะปรับปรุง แก้ไข ประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญาต่อผู้พิการ

3. การทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้เป็นการศึกษาถึงประวัติความเป็นมาของกฎหมายเกี่ยวกับความพิการ เหตุผลที่ควรคุ้มครองผู้พิการ ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิด ปัจจัยในการกำหนดเหตุการณ์ ทฤษฎีการลงโทษทางอาญา เพื่อนำมาเป็นเครื่องมือในการป้องกันอาชญากรรม โดยมุ่งเน้นศึกษาจากหลักกฎหมายประมวลกฎหมายอาญา

1. ประวัติความเป็นมาและแนวคิดเกี่ยวกับผู้พิการในประเทศไทย

ก่อนปีพ.ศ. 2534 แนวคิดเกี่ยวกับผู้พิการของสังคมไทยมีทัศนะว่าผู้พิการจำเป็นต้องได้รับการ สงเคราะห์เลี้ยงดูให้มีชีวิต รอดด้วยความเมตตาสงสารตามหลักมนุษยธรรมโดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการ ป้องกันหรือฟื้นฟูให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้เฉกเช่น บุคคลทั่วไปในสังคม จนกระทั่งมีการประกาศใช้ พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้พิการ พ.ศ. 2534 จึงเริ่มให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งด้าน การแพทย์การศึกษาการฝึกอาชีพและมิงานทำ รวมถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมตามกฎหมายฉบับนี้ให้ความหมายของ “ผู้พิการ” ว่าเป็นคนที่มีความผิดปกติหรือบกพร่องทางร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ หรือ กล่าวอีกนัย หนึ่งคือการเน้นไปที่ความพิการของปัจเจกบุคคลและพยายามแก้ไขปัญหของแต่ละคนโดยลด ความพิการหรือลดขีดความสามารถด้วย วิธีการทางการแพทย์อุปกรณ์หรือการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ส่วนมากเน้นรูปแบบทางการแพทย์ (Medical Model)

ต่อมาในปีพ.ศ. 2550 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และได้มีการยกเลิก พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ซึ่งกฎหมายฉบับใหม่นี้มีมุมมองต่อมิติของ “ผู้พิการ” ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น กล่าว คือผู้ใดจะมีความบกพร่องหรือมีความพิการอย่างไรไม่ใช้ สำคัญแต่การขาดความสามารถเป็นมนุษย์ความเสมอภาคแห่งสิทธิพลเมือง การทำความเข้าใจถึงมิติแห่งความแตกต่างหลากหลายและการจัดอุปสรรคทั้งด้านเจตคติและสภาพแวดล้อมจะทำให้ผู้พิการสามารถ ดำเนินชีวิตได้อย่างบุคคลทั่วไปและมีคุณภาพชีวิตที่ดีซึ่งเป็นการใช้มิติในเชิงสังคม (Social Model)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติว่า “คนพิการ” หมายถึง บุคคลซึ่งมีข้อจำกัด ในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันเนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การ เคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมี อุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะ ต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้ สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ตามประเภทและ หลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด ซึ่งพระราชบัญญัติได้มีการกำหนดให้ มีหน่วยงานของรัฐและองค์กรเอกชน นิยามไว้ตามมาตรา 4 เพื่อกำหนดหน้าที่ให้หน่วยงานดังกล่าวได้ปฏิบัติเพื่อช่วยเหลือและดูแล สิทธิต่างๆให้แก่ผู้พิการ

2. แนวคิดและทฤษฎีการกำหนดเหตุการณ์

มนุษย์มีการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมจึงมีการออกกฎเกณฑ์และวิธีการลงโทษต่อผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เพื่อรักษาความสงบสุข ในสังคม โดยวัตถุประสงค์ของกฎและการลงโทษของแต่ละสังคม อาจแตกต่างกันออกไปตามความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม ลักษณะ การปกครอง หรือรูปแบบเศรษฐกิจ ที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งได้มีการพัฒนาเป็นกฎหมายและบทลงโทษที่มีความเป็นธรรมไม่ป่าเถื่อน

โทษร้ายอันเป็นการไม่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้กระทำความผิด ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของการลงโทษ ทางอาญาก็เพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสงบสุข และผลประโยชน์ของสังคมเอาไว้โดย แต่ละฐานความผิดย่อมมีบทลงโทษที่มีความรุนแรงที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของ การกระทำ ผลของการกระทำ สิ่งที่ถูกกฎหมายมุ่งคุ้มครอง หรือวัตถุประสงค์ของการลงโทษของแต่ละสังคมว่ามีมุมมองที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเช่นไร ซึ่งความแตกต่างของระดับความผิดและ สัดส่วนของการลงโทษนี้มีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือเหตุที่ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นด้วย

2.1 ความหมายของเหตุการณ์ เหตุการณ์ (Aggravation หรือ Aggravating Circumstances) เป็นเพียงคำซึ่ง ใช้อธิบายในตำรากฎหมายอาญาเท่านั้น มิได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแต่อย่างใด จึงมีนัก นิติศาสตร์พยายามให้คำจำกัดความของ เหตุการณ์เอาไว้ดังนี้

ศาสตราจารย์ดร.คณิต ณ นคร ได้ให้ความหมายว่า “เหตุการณ์คือ ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นเหตุเพิ่มโทษให้หนักขึ้น”

ศาสตราจารย์ดร.เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ ได้ให้ความหมายไว้ว่า “เหตุ การณ์เป็นเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น”

นอกจากนั้นคำพิพากษาศาลฎีกาจะใช้คำว่า “เหตุให้รับโทษหนักขึ้นเพราะ การกระทำ ” หรือ “เหตุให้รับโทษหนักขึ้น ” กับเหตุการณ์

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เหตุการณ์คือ การกระทำความผิดที่ต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากข้อเท็จจริง หรือลักษณะที่ร้ายแรง ไม่จะเป็นการกระทำความผิดด้วยเจตนาที่ชั่วร้ายกว่า ปกติหรือกระทำต่อบุคคลที่อ่อนแอหรือกฎหมายมุ่งคุ้มครองเป็นพิเศษ หรือกระทำความต่อบุคคล หรือสิ่งใดที่อาจทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรงหรือรุนแรงมากยิ่งขึ้น

2.2 เหตุผลที่ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากเหตุการณ์แนวคิดการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุการณ์ เป็นแนวคิดที่กฎหมายต้องการให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษตามความหนักเบาของการกระทำความผิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้น ช่มชู้ และยับยั้งอาชญากรรม

ซึ่งสำนักคลาสสิก (Classical School) ได้อธิบายแนวความคิดไว้ว่า มนุษย์มีเจตจำนงอิสระ (Free Will) คือ สามารถคิด หรือหาเหตุผลต่างๆได้ด้วยตนเอง รวมทั้งการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำการสิ่งใดๆด้วย มนุษย์มักจะหาความสุขให้แก่ตนเองและมักจะหลีกเลี่ยงหรือไม่ประสงค์ที่จะต้องพบกับความเจ็บปวด ดังนั้นจึง มีการชั่งน้ำหนักระหว่างความพอใจ (ผลดี) กับความทรมาน (ผลเสีย) ที่จะได้รับการกระทำใดๆ

เพื่อเลือกสิ่งที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตน เมื่อพิจารณาถึงการลงโทษผู้กระทำความผิดจึงต้องมี การกำหนดบทลงโทษที่มีลักษณะรุนแรง แน่นนอน และรวดเร็ว เพื่อทำให้มนุษย์เห็นถึงผลร้ายของการ กระทำความผิดที่มีมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ ซึ่ง จะส่งผลให้ผู้กระทำความผิดไม่เลือกตัดสินใจ กระทำความผิด แต่อย่างไรก็ดีการกำหนดโทษเพื่อป้องกันสังคมก็ต้องได้สัดส่วนกับความ การกระทำความผิด

ซึ่งในแง่ของการลงโทษเพื่อป้องกันสังคม (Deterrence Theory) เป็นแนวคิดที่ พัฒนามาจากสำนักคลาสสิกที่มองว่า การตัดสินใจกระทำความผิดได้มีการคำนวณจากโทษที่จะได้รับ หากถูกจับกุมกับผลที่คาดว่าจะได้รับการกระทำผิดนั้น หรือกล่าวได้ว่าการตัดสินใจกระทำ ความผิดนั้นมีอิทธิพลจากกฎหมายเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณา ซึ่งหากผลประโยชน์มากกว่า ผลเสียที่จะได้รับก็จะเลือกกระทำความผิด แต่หากไม่เป็นเช่นนั้นก็จะไม่ตัดสินใจกระทำความผิด ตาม ทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Theory) โดยการลงโทษเพื่อป้องกันสังคมนี้ได้ แบ่งเป็น 2 รูปแบบกล่าวคือ การป้องกันทั่วไป (General Deterrence) คือ การที่บุคคลในสังคมเกรง กลัวและไม่กล้ากระทำความผิดเพราะกฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรม และการป้องกันโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) คือ การทำให้บุคคลที่เคยถูกลงโทษมาแล้วไม่ประกอบอาชญากรรมอีกเพราะ กลัวที่จะถูกลงโทษอีก ดังนั้น การกำหนดความผิดที่หลากหลายและมีลำดับขั้นความผิดนั้นสามารถทำให้ผู้กระทำความผิดชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์และผลเสียที่อาจได้

รับหากถูกจับกุมเพื่อตัดสินใจ ในการกระทำความผิด หากมีการกำหนดโทษของความผิดบางประเภทให้สูงขึ้นอาจป้องกันสังคมไม่ให้มีความผิดประเภทนั้นๆได้มากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ดีการกำหนดโทษก็ต้องได้สัดส่วนและมีรูปแบบที่เหมาะสมต่อความผิดแต่ละประเภท การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อผู้พิการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม แนวทางการกำหนดเหตุการณ์เพื่อป้องกันการก่ออาชญากรรมต่อผู้พิการในความผิดฐานต่างๆ โดยศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประมวลกฎหมายอาญาของไทยและต่างประเทศ

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อผู้พิการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม แนวทางการกำหนดเหตุการณ์เพื่อป้องกันการก่ออาชญากรรมต่อผู้พิการในความผิดฐานต่างๆ โดยศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น ประมวลกฎหมายอาญาของไทยและต่างประเทศ

5. ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาด้วยวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ในการศึกษาจะใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดทางอาญา โดยใช้วิธีวิเคราะห์เชิงเอกสาร เพื่อศึกษาถึงแนวคิด หลักการ ทฤษฎี และศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

6. ผลการวิจัย

การศึกษามาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดทางอาญา พบประเด็นดังต่อไปนี้

6.1 ปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชีวิตและร่างกายในเหตุการณ์ที่กระทำต่อผู้พิการ

จากการศึกษา ปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชีวิตและร่างกายในเหตุการณ์ที่กระทำต่อผู้พิการ เห็นได้ว่า ผู้พิการยังไม่มีความหมายคุ้มครองโดยเฉพาะซึ่งควรได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายจากการกระทำความผิดทางอาญามากกว่าบุคคลทั่วไป จากการกระทำความผิดต่อผู้พิการดังกล่าวนี้ เมื่อปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชีวิตและร่างกายในเหตุการณ์ที่กระทำต่อผู้พิการ โดยมีประเด็นวิเคราะห์ดังต่อไปนี้ วิเคราะห์ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย พบว่า ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 กำหนดว่าผู้ใด (1) ฆ่าบุพการี (2) ฆ่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำการตามหน้าที่ (3) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วย หรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว (4) ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (5) ฆ่าผู้อื่นโดยทรนหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย (6) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ (7) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์ อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตนหรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้และตามมาตรา 290 ที่ได้กำหนดเกี่ยวกับผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปี ถึงสิบห้าปี อย่างไรก็ตาม ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 289 ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปี ถึงยี่สิบปี

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวความผิดเกี่ยวกับชีวิต วิเคราะห์ได้ว่า ไม่ได้มีการบัญญัติให้การกระทำความผิดต่อผู้พิการต้องรับโทษหนักขึ้น เพราะผู้พิการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมได้มากกว่าบุคคลทั่วไป อีกทั้งในประมวลกฎหมายอาญาก็ได้บัญญัติไว้ว่าหากผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดเข้าเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งตามมาตรา 289 ในกรณีที่ผู้พิการถูกทำร้ายร่างกายจนเป็นอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 ถือเป็นการกระทำความผิดที่มีความรุนแรงต่อผู้พิการยิ่งกว่าที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อ

บุคคลทั่วไป เนื่องจากผู้พิการไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ด้วยเหตุแห่งความผิดปกติด้านร่างกายแล้วนั้น ยังต้องถูกทำร้ายร่างกาย จนอันตรายสาหัสซ้ำเข้าไปอีก ซึ่งตามมาตรา 298 ได้กำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดให้ได้รับโทษหนักขึ้นหากผู้กระทำความผิดได้กระทำโดยเข้าเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งตามมาตรา 289 เช่นเดียวกัน และหากพิจารณาการที่ผู้กระทำความผิดมีเจตนาทำร้ายร่างกายผู้พิการจนทำให้ผู้พิการถึงแก่ความตายตามมาตรา 290 และหากผู้กระทำได้กระทำความผิดเข้าเงื่อนไขใดตามมาตรา 289 ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นเช่นกัน

ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 มาตรา 296 มาตรา 297 และมาตรา 298 ที่ได้กำหนดความผิดแก่ผู้ที่กระทำไว้ว่า หากการกระทำความผิดดังกล่าวได้กระทำลงโดยมีลักษณะประการหนึ่งประการใดตามมาตรา 289 จะต้องรับโทษหนักขึ้น เห็นว่าการรับโทษหนักขึ้นเป็นการนำเอาเหตุฉกรรจ์ตามมาตรา 289 เป็นหลักในการกำหนดให้ได้รับโทษสูงขึ้นประกอบกับการกำหนดโทษดังกล่าวยังพิจารณาถึงบุคคลและฐานะของบุคคลซึ่งมีแค่เพียง บุพการี เจ้าพนักงาน รวมไปถึงผู้ช่วยหรือผู้ที่กระทำตามคำสั่งของเจ้าพนักงานเท่านั้น

6.2 ปัญหาการลงโทษผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการ

จากการศึกษาปัญหาการลงโทษผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการดังกล่าว การกระทำความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการนั้นถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงอย่างยิ่งเพราะผู้พิการไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ ซึ่งอาจจะทำให้ได้รับความเสียหายที่หนักกว่าบุคคลทั่วไป และการที่บุคคลอื่นได้ให้การสนับสนุนในการกระทำความผิดต่อผู้พิการในความผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของผู้พิการนั้นการกระทำดังกล่าวถือว่ามีความร้ายแรงเป็นอย่างยิ่ง เพราะถือว่าเป็นการให้การสนับสนุนในความผิดที่ร้ายแรงต่อผู้พิการที่ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้เป็นการซ้ำเติมผู้พิการที่ต้องทรมานจากความพิการของตนอยู่แล้วอีกด้วย

6.3 ปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเหตุฉกรรจ์ที่กระทำต่อผู้พิการ

จากการศึกษาปัญหากรณีไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเหตุฉกรรจ์ที่กระทำต่อผู้พิการ เห็นได้ว่า ผู้พิการยังไม่มีกฎหมายคุ้มครองโดยเฉพาะซึ่งควรได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายจากการกระทำความผิดทางอาญามากกว่าบุคคลทั่วไป เนื่องจากผู้พิการตามความหมายของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 คือเป็นบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางด้านร่างกายและจิตใจ จึงทำให้มีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆในสังคมที่ไม่อาจเป็นไปได้อย่างปกติสุขดังเช่นบุคคลทั่วไป ผู้พิการจึงเป็นบุคคลอ่อนไหวต่อการกระทำได้ง่ายกว่าบุคคลทั่วไป จึงเป็นบุคคลที่จะต้องได้รับการดูแลปกป้องจากสังคมจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และเมื่อเปรียบเทียบกับกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งผู้กระทำความผิดก็มีโอกาสกระทำความผิดสำเร็จได้ง่ายกว่า อย่างไรก็ตามสำหรับผู้พิการที่มีความผิดปกติไม่ว่าจะเป็นทั้งทางร่างกาย สติปัญญา หรือมีความพิการด้านอื่นแล้วนั้น การกระทำดังกล่าวอาจเป็นสิ่งที่ถือว่าการส่งผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจและส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้พิการได้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เป็นความผิดต่อกฎหมายและการกระทำอื่น ๆ ที่ไม่ถือเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่น แต่เป็นการกระทำนั้นส่งผลต่อชีวิตของผู้พิการมากยิ่งขึ้นกว่าบุคคลทั่วไป

7.อภิปรายผล

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการ จึงพบว่ากฎหมายของประเทศไทยมีการคุ้มครองสิทธิต่างๆเกี่ยวกับผู้พิการอยู่หลายด้านด้วยกัน แต่ในความผิดอาญา ผู้กระทำความผิดได้รับโทษเปรียบเสมือนกระทำความผิดต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งการกระทำความผิดต่อผู้พิการ ผู้พิการอาจได้รับความเสียหายที่มากกว่าบุคคลทั่วไป แต่ในกฎหมายต่างประเทศเช่น สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา หรือสาธารณรัฐเกาหลี ได้มีกฎหมายคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดทางอาญา ให้ผู้ที่กระทำความผิดทางอาญาต่อผู้พิการต้องได้รับโทษหนักกว่าการกระทำความผิดต่อบุคคลทั่วไป ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้มีการปรับปรุง แก้ไข ประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญาต่อผู้พิการ

เนื่องจากการกระทำความผิดทางอาญาต่อผู้พิการควรได้รับโทษหนักขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการกำหนดโทษ
ฉกรรจ์ไว้ดังนี้

7.1 เหตุผลที่ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น

เนื่องจากเหตุฉกรรจ์แนวคิดการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ เป็นแนวคิดที่กฎหมาย
ต้องการให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษตามความหนักเบาของการกระทำความผิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้น ช่มชู้ และยับยั้ง
อาชญากรรม

ซึ่งสำนักคลาสสิก (Classical School) ได้อธิบายแนวความคิดไว้ว่า มนุษย์มีเจตจำนงอิสระ (Free Will) คือ สามารถคิด
หรือหาเหตุผลต่างๆได้ด้วยตนเอง รวมทั้งการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำการสิ่งใดๆด้วย มนุษย์มักจะหาความสุขให้แก่ตนและมัก
จะหลีกเลี่ยงหรือไม่ประสงค์ที่จะต้องพบกับความเจ็บปวด ดังนั้นจึง มีการชั่งน้ำหนักระหว่างความพอใจ (ผลดี) กับความทรมาน (ผล
เสีย) ที่จะได้รับการกระทำใดๆ

เพื่อเลือกสิ่งที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตน เมื่อพิจารณาถึงการลงโทษผู้กระทำความผิดจึงต้องมี การกำหนดบทลงโทษที่
มีลักษณะรุนแรง แน่นนอน และรวดเร็ว เพื่อให้มนุษย์เห็นถึงผลร้ายของการ กระทำความผิดที่มีมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ ซึ่ง
จะส่งผลให้ผู้กระทำความผิดไม่เลือกตัดสินใจ กระทำความผิด แต่อย่างไรก็ดีการกำหนดโทษเพื่อป้องกันสังคมก็จะต้องได้สัดส่วนกับ
ความการกระทำความผิด

ซึ่งในแง่ของการลงโทษเพื่อป้องกันสังคม (Deterrence Theory) เป็นแนวคิดที่ พัฒนามาจากสำนักคลาสสิกที่มองว่า การ
ตัดสินใจกระทำความผิดได้มีการคำนวณจากโทษที่จะได้รับ หากถูกจับกุมกับผลที่คาดว่าจะได้รับจากการกระทำผิดนั้น หรือกล่าว
ได้ว่าการตัดสินใจกระทำ ความผิดนั้นมีอิทธิพลจากกฎหมายเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณา ซึ่งหากผลประโยชน์มากกว่า ผลเสียที่จะ
ได้รับก็จะเลือกกระทำความผิด แต่หากไม่เป็นเช่นนั้นก็จะไม่ตัดสินใจกระทำความผิด ตาม ทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational
Choice Theory) โดยการลงโทษเพื่อป้องกันสังคมนี้ได้ แบ่งเป็น 2 รูปแบบกล่าวคือ การป้องกันทั่วไป (General Deterrence) คือ การ
ที่บุคคลในสังคมเกรง กลัวและไม่กล้ากระทำความผิดเพราะกฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรม และการป้องกันโดยเฉพาะ (Specific
Deterrence) คือ การทำให้บุคคลที่เคยถูกลงโทษมาแล้วไม่ประกอบอาชญากรรมอีกเพราะ กลัวที่จะถูกลงโทษอีก ดังนั้น การกำหนด
ความผิดที่หลากหลายและมีลำดับขั้นความผิดนั้นสามารถทำให้ผู้กระทำความผิดชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์และผลเสียที่อาจได้
รับหากถูกจับกุมเพื่อตัดสินใจ ในการกระทำความผิด หากมีการกำหนดโทษของความผิดบางประเภทให้สูงขึ้นอาจป้องกันสังคมไม่ให้
มีความผิดประเภทนั้นๆได้มากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ดีการกำหนดโทษก็ต้องได้สัดส่วนและมีรูปแบบที่ เหมาะสมต่อความผิดแต่ละประเภท

7.2 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน

ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน (Retributive Theory) นั้นมีพื้นฐานมาจากแนวคิดของเจตจำนงเสรีที่เรียกว่าเจตจำนง
เสรี หลักคำสอนนี้โดยพื้นฐานเชื่อกันว่ามนุษย์มีเหตุผล เสรีภาพในการคิด เสรีภาพที่จะกระทำตามความคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจ
ใจ รวมถึงความสามารถในการใช้เหตุผลในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมมีเหตุผลเป็นของตนเอง ดังนั้น มนุษย์จึงต้องรับผิดชอบต่อการกระทำ
ของตนเองที่ได้กระทำลงไป หากเป็นการกระทำที่ดี เขาย่อมได้รับผลตอบแทนที่ดี แต่หากเป็นการกระทำที่ไม่ดี หรือเป็นการทำความ
ทำฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์ของสังคม เขาย่อมสมควรได้รับการดำเนินหรือได้รับการลงโทษจากสังคม อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การที่สังคมลงโทษ
เขาเพราะเหตุผลที่มาจากกระทำของเขาเองหาใช้สิ่งอื่นใดไม่เมื่อเขากระทำเขาย่อมสมควรได้รับการลงโทษแล้ว ดังนั้นการลงโทษ
จึงเป็นการชดเชยความผิดของเขา

ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อของอาชญาวิทยาคลาสสิกซึ่งถือว่าอาชญากรเป็นผู้ฝ่าฝืน
บรรทัดฐานของสังคมดังนั้นจึงสมควรได้รับการลงโทษ การลงโทษเพื่อแลกกับการกระทำที่น่าตำหนิที่เขากระทำ

8. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ทำให้ทราบว่ากฎหมายอาญาของประเทศไทยในปัจจุบันไม่มีตัวบทกฎหมายในการลงโทษให้หนักขึ้นสำหรับการกระทำความผิดต่อผู้พิการ เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาต่อผู้พิการ ผู้กระทำความผิดจะได้รับโทษเสมือนการกระทำความผิดต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งการกระทำความผิดต่อผู้พิการนั้น ผู้พิการอาจจะได้รับความเสียหายที่มากกว่าบุคคลทั่วไป เมื่อได้ศึกษาความเป็นมาของปัญหาและสาเหตุของการกระทำความผิดอาญาต่อผู้พิการ รวมไปถึงแนวคิด ทฤษฎีในการคุ้มครองผู้พิการ และข้อมูลจากการวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการลงโทษผู้กระทำความผิดต่อผู้พิการของต่างประเทศ ทำให้ทราบถึงข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญาต่อผู้พิการว่าควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง

9. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เพิ่มเติมมาตรา 289 “(8) ข่าผู้พิการ”

2. ความผิดเกี่ยวกับการสนับสนุนการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อผู้พิการ เพิ่มเติมมาตรา 294/1

“ผู้ใดเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตต่อผู้พิการ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น” และเพิ่มเติมมาตรา 300/1 “ผู้ใดเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดเกี่ยวกับร่างกายต่อผู้พิการ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น”

3. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดฐานลักทรัพย์ เพิ่มเติม มาตรา 334/1 “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 334 ต่อผู้พิการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินแปดหมื่นบาท” ความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ เพิ่มเติม มาตรา 336/1 “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 336 ต่อผู้พิการต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงเก้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนหกหมื่นบาท” ความผิดฐานกรรโชก เพิ่มเติม มาตรา 337/1 “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 337 ต่อผู้พิการต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท” ความผิดฐานชิงทรัพย์ เพิ่มเติม มาตรา 339/1 “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 339 ต่อผู้พิการต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสามแสนบาท” และ ความผิดฐานปล้นทรัพย์ เพิ่มเติม มาตรา 340/1 “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 340 ต่อผู้พิการต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท”

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อผู้พิการ

2. การกระทำความผิดต่อเสรีภาพที่กระทำต่อผู้พิการ

รายการอ้างอิง

เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์. (2562). คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค1 (พิมพ์ครั้งที่11). สำนักพิมพ์วิญญูชน.

เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์. (2546). ถาม-ตอบ ประมวลกฎหมายอาญาภาคความผิด: ความผิดเกี่ยวกับการปกครองและความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม (พิมพ์ครั้งที่3). จีรัชการพิมพ์.

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2564, 31 ธันวาคม). รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศไทย. https://dep.go.th/images/uploads/files/Situation_dep64.pdf

- ชนิษฐา เทวินทรภักดี. (2540). *เส้นทางทางการฟื้นฟูสมรรถภาพ : ผู้การพัฒนาที่ยั่งยืนของคนพิการ*. กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. วาริน กราฟฟิค.
- คณิต ณ นคร. (2563). *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- คณิต ณ นคร. (2555). *กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- คณิต ณ นคร. (2560). *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 6). สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- จิตติ ดิงศภักดิ์. (2556). *กฎหมายอาญา ภาค 1* (พิมพ์ครั้งที่ 10). สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ณัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2557). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา (หน่วยที่ 6). แนวการศึกษาชุดวิชา กฎหมายอาญา และ อาชญาวิทยาขั้นสูง*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2559). *ประมวลกฎหมายอาญาฉบับอ้างอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 35). สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ทวีพร คงแก้ว. (2553). *เหตุการณ์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. (2541). *อาชญากรรมการป้องกัน: การควบคุม*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นัตยา บัวลอย. (2543). *ปัจจัยในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงในคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ธรรมศาสตร์.
- บรรเจิด สิงคะเนติ. (2547). *หลักพื้นฐานสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ปิยชี นิวส์ ไทย. (2565, 21 กรกฎาคม). *คนพิการกับโอกาสในการมีงานทำกับคนปกติในไทยในปี 2565*. ปิยชี นิวส์ ไทย
- ปกรณ มณีปกรณ. (2555). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. สำนักพิมพ์เอ็ม.ที.เพรส.
- ประทีป ทับอรรถานนท์ และ จิตาภา พรยิ่ง. (2561). *สิทธิคนพิการในประเทศไทย*. สำนักพิมพ์ปณรัชช
- ประหยัด พวงจำปา. (2537). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ถูกคุมประพฤติ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปราง ยอดเกตุ. (2556) *ประชาสังคมกับความเสมอภาคทางเพศและสิทธิสตรี : กรณีศึกษามูลนิธิเพื่อนหญิง* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธานินทร์ รัยวิเชียร. (2539). *การตีความกฎหมาย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชัย ด่านพัฒนามงคล. (2548). *เหตุการณ์ในความผิดฐานลักทรัพย์*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์] มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- ภัทรพร อ่อนไฉ. (2548). *ยุทธศาสตร์การเคลื่อนไหวการสร้างพลังศักยภาพของสตรีพิการในประเทศไทย*. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สตรีศึกษา). สำนักบัณฑิตอาสาสมัครมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สัณชัย สัจจวานิช. (2514). *คำอธิบายกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์*. สำนักพิมพ์แสงสุทธิการพิมพ์.
- สหรัฏฐ กิติ ศุภการ. (2564). *กฎหมายอาญาหลักและคำพิพากษา*. สำนักพิมพ์อมรินทร์